

Arrest

nr. 209 175 van 11 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 24 november 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een afzonderlijk beroep in, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het rolnummer X

Op 2 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 2 oktober 2017. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: N.

voornaam: F.

geboortedatum: (...)1986

geboorteplaats: sialkot

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 02.11.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten , wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag beweert de betrokkene samen te leven met S. M. geboren op 18/01/1996 op hetzelfde adres. (, Molenbeek ...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. “ Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005n nr. 152.639).”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op bij gebrek aan belang. Hij zet uiteen dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt.

Ter terechtzitting deelt de raadsman van verweerder mee dat afstand wordt gedaan van voormelde exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“B. DE VORDERING BEROEP TOT NIETIGVERKLARING

EERSTE MIDDEL

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg: 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Eisende partij heeft effectieve en genestelde banden met België, ... Hij woont sedert 24 januari 2017 met zijn zwangere verloofde in België en wenst met haar te huwen.

Eisende partij heeft gedurende deze periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat eisende partij een bevel werd betekend, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 23 van Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (hierna: BUPO-verdrag).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad 19.08.1955) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten

Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Recht te huwen

Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. De bestreden beslissingen zijn echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat zijn van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissingen zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoekende partij minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijk en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekende partij en zijn partner ondergaan:

- verzoeker heeft een duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote, die de Britse nationaliteit heeft*
- Verwerende partij kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoeren,*
- er is een regularisatieaanvraag ingediend op 07.08.2017 op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en deze procedure is nog steeds hangende,*
- het recht om te huwen is een mensenrecht. Op basis van dit mensenrecht is strikt genomen geen legaal verblijf vereist voor het afsluiten van een huwelijk.*

Verzoekende partij is van oordeel dat een vreemdeling zonder verblijfsrecht die in België wil huwen met iemand die een wel een legaal verblijf heeft, niet mag uitgewezen worden. Men zou dan immers zijn of haar recht om te huwen schenden.

Ook is eisende partij van oordeel dat verwerende partij artikel 12 EVRM heeft geschonden.

Deze relatie en het feit dat eisende partij te kennen heeft gegeven met zijn levenspartner in het huwelijk te treden, wordt ook niet betwist door verwerende partij. Deze wordt in de beslissing zelfs niet in twijfel getrokken.

Ook blijkt uit het dossier dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.

In de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd dit artikel ook ingeroepen.

Verzoekende partij stelde hieromtrent dat artikel 12 EVRM kan worden ingeroepen tegen een (dreigende) maatregel tot verwijdering of uitlevering indien men zijn huwelijksplannen voldoende aannemelijk kan maken en van beide partners niet kan worden verwacht om hun huwelijksplannen in het buitenland te realiseren (zie Van Dijk en Van Hoof, De Europese Conventie in theorie en praktijk, derde druk, 497, zaak 7175).

Het tweede middel is ernstig en gegrond.”

3.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Waar verzoeker in de hoofding van het tweede middel de schending aanvoert van artikel 23 van het BUPO-verdrag, wijst de Raad erop dat onder “*middel*” conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel zou schenden, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Betreffende de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, wijst de Raad erop dat bij de beoordeling ervan de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, meer bepaald het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. In het bestreden bevel zijn tevens de feitelijke overwegingen te vinden. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig(e) visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoeker in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt deze schending evenmin aangetoond.

Wat de concrete elementen *in casu* betreft, zet verzoeker uiteen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij sedert 24 januari 2017 met zijn verloofde in België woont en met haar wenst te huwen. Uit het dossier zou blijken dat zij beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn. Gedurende deze periode heeft hij zijn familiaal, sociaal en cultureel leven in België. Verzoeker geeft tevens aan dat zijn verloofde zwanger is. Naar de mening van verzoeker staan in deze omstandigheden de hechte banden met België manifest vast en kan de gemachtigde van de staatssecretaris het dossier van verzoeker niet zomaar naast zich neerleggen.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip

'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de aanwezigheid van mevrouw S. M. met wie verzoeker aangeeft samen te wonen, en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt meer bepaald in de bestreden beslissing:

"Volgens het administratief verslag beweert de betrokkene samen te leven met S. M. geboren op 18/01/1996 op hetzelfde adres. (, Molenbeek ...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. "Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005n nr. 152.639)."

Verzoeker gaat niet in op voormelde motieven zodat deze niet aan het wankelen worden gebracht.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn familiaal leven, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet welke familieleden hij bedoelt, zodat hij deze verwijzing niet concretiseert. *In casu* is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker om een situatie van een eerste toelating tot verblijf gaat en geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Verzoeker toonde op het moment van de bestreden beslissing echter niet aan dat zijn situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van zijn gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert januari 2017 illegaal in België verblijft. De voorgehouden relatie werd bijgevolg opgebouwd tijdens illegaal of precair verblijf. Bovendien toont verzoeker niet aan dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of tijdelijk verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden. Verzoeker toont op generlei wijze aan waarom zijn partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met hem een gezinsleven elders uit te bouwen waardoor er geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid wordt aangetoond.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn sociaal en cultureel leven, en met zijn betoog refereert naar zijn privéleven, dient te worden vastgesteld dat hij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoon. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoon dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat verweerder het nodige had kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken en

dat de gemachtigde van de staatssecretaris echter heeft nagelaten dit te doen waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt, zoals verzoeker zelf aangeeft, dat hij op 8 augustus 2017 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker had de kans om alle toelichtingen die hij nuttig achtte te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en hij was in de mogelijkheid om deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 2 oktober 2017 werd verhoord. Verzoeker kan niet ernstig ontkennen dat hem de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen. Hij houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken of te actualiseren. De Raad merkt op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de overheid in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer geldt voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en dat verzoeker zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer kan afwentelen op de gemachtigde van de staatssecretaris.

Voornoemde aanvraag werd op 24 november 2017 onontvankelijk verklaard. Naar aanleiding van voornoemde aanvraag werd nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk. Ook de relatie van verzoeker kwam in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing aan bod. Een annulatieberoep tegen dergelijke beslissing heeft geen automatisch schorsende werking en de beslissing wordt tot aan de nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 11 september 2018 bij arrest met nummer 209 174 overigens verworpen door de Raad.

De Raad benadrukt dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, hetgeen verzoeker niet betwist, noch weerlegt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Aangezien het motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten pertinent is, volstaat dit motief. Overigens stelt het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of het annulatieberoep verzoeker niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het bestreden bevel getroffen werd conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande de elementen aangevoerd in een aanvraag om verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing. Zoals hoger gesteld, heeft verzoeker eveneens de mogelijkheid benut om de onontvankelijkheidsbeslissing aan te vechten bij de Raad.

Bijkomend, met betrekking tot de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur, wijst de Raad er overigens op dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Nog daargelaten de vraag of dit beginsel in het kader van de thans bestreden beslissing van toepassing is, dient te worden benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. Met zijn betoog dat hij het nodige zou hebben kunnen doen om "*desbetreffende informatie*" te verkrijgen, minstens zijn "*standpunt*" te verduidelijken of verwijzing naar "*bijkomende inlichtingen*", brengt verzoeker geen concreet element naar voren. In de mate dat verzoeker in dit kader verwijst naar de zwangerschap van zijn verloofde, staat hij dit niet. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat hij samenwoont met zijn verloofde en met haar wenst

te huwen. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden, noch dat geen rekening zou zijn gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak of de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker deelt ook thans geen relevante gegevens mee die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een louter theoretisch betoog en maakt hij dan ook niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel zouden zijn geschonden. Evenmin wordt de schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Wat de voorgehouden schending van artikel 12 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en verzoeker geenszins het recht ontzegt om te huwen en een gezin te stichten. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (cf. RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). Dat de relatie en de intentie tot huwen niet worden betwist of in twijfel getrokken, doet hieraan geen afbreuk. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt niet.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN